

PROTESTBRIEF

TEGEN GELEGALISEERDE REGULIERE MEDISCHE BLUNDERS
IN SAMENHANG MET
DE OP 20 AUGUSTUS 2001 OVERLEDEN SYLVIA MILLECAM.
GEWETENSVRAGEN AAN HET MEDISCH TUCHTCOLLEGE TE
AMSTERDAM.

EEN MEDISCH / JURIDISCH STEEKSEL ALS
SCHERTSVERTONING EN OPPERSTE VORM VAN
VOLKSVERLAKKERIJ !?!!

‘ DRIE BARBERTJES MOETEN ONTERECHT HANGEN ‘
SCHANDE !!! SCHANDE !!! SCHANDE !!!!

HEKSENJACHT!!!

Tegen de Alternatieve Geneeskunde!

Th. Michiels, Doctor of Naturopathy & Master of Naturopathy

Op 20 augustus 2001 op de leeftijd van 45 jaar overleed de actrice mevrouw Sylvia Millecam, naar gezegd wordt, aan borstkanker. In mijn pamflet van 12 november 2005 met als titel 'Aanklacht' schreef ik dat heel Nederland, en in het bijzonder het reguliere medische circuit, op z'n kop stond. Met veel bombarie werd het nieuws via radio en TV naar buiten gebracht. Het leek er even op alsof het plafond uit de hemel was gevallen. Op werkelijk ongekend buitensporige en onbeschaamde wijze, met ontoelaatbare schending van het medische beroepsgeheim, werd door de inspectie en de antikwakkers de dood van mevrouw Millecam volledig in de schoenen van het alternatieve circuit geschoven. In een rapport van de inspectie werd mevrouw Millecam afgeschilderd als een wanhopige patiënte die allerlei alternatieve therapieën uitprobeerde en ondertussen haar kans, aldus werd en wordt beweerd, op genezing verspeelde.

Met deze bewering wordt op hautaine wijze geïnsinueerd dat men in het reguliere circuit deze patiënte wel zeer zeker van een wisse dood had kunnen redden. Derhalve dringt zich direct de vraag op waaruit het welslagen van deze medische reddingsactie dan wel had moeten bestaan?

Bij een aantal andere prominente Nederlanders, zoals *Guusje Nederhorst* die ook aan borstkanker leed en *Joban Stekelenburg* met slokdarmkanker, om maar eens enkele voorbeelden te noemen, *waren de reguliere reddingsacties in elk geval weinig succesvol.*

Maar ook bij talrijke andere, maar dan wel minder of totaal onbekende Nederlanders is er over de vorderingen in de behandeling van kanker weinig reden tot juichen

Niettemin, rondom de dood van mevrouw Millecam werd en wordt ook nu nog steeds alles uit de kast gehaald om het alternatieve circuit volledig te vermorzelen of tenminste ernstig in diskrediet te brengen.

Dat is laf en vuig tegelijk!!

Een aantal alternatiefwerkende geneeskundigen is intussen op buitengewoon onrechtvaardige wijze aangeklaagd. Met deze actie eist de inspectie op onaanvaardbare wijze het exclusieve recht op om zowel de diagnostiek als de behandeling van mensen met kanker uitsluitend aan het reguliere circuit toe te vertrouwen. Tegelijk wordt aan de patiënt in het vervolg de mogelijkheid ontnomen om op legitieme wijze zelf te bepalen op welke manier hij of zij met zijn of haar eigen gezondheid, zijn of haar ziekte en zijn of haar sterfelijkheid wil omgaan.

Zo heeft Sylvia Millicam er geheel uit eigen vrije wil voor gekozen om onder geen beding chemotherapie te ondergaan. Zowel de regulier werkende artsen als de alternatief werkende geneesheren waren niet in staat om haar op andere gedachten te brengen.

Terwijl dus hier van een niet te overbruggen impasse sprake was meent u als 'College' deze aan duidelijkheid niets te wensen overlatende keuze van Sylvia toch nog zodanig te moeten interpreteren dat deze in elk opzicht heldere afwijzing van haar, de alternatief werkende geneeskundigen volledig moet worden aangerekend.

Derhalve lijkt het mij een alleszins te billijken vraag aan u, hoe u nu zelf in deze situatie zou hebben gehandeld. Hoe zou u nu zelf in de praktijk dit probleem hebben opgelost? Zou u Sylvia onverbiddelijk naar het gat van de deur hebben verwezen of zou u haar wellicht op andere wijze gedwongen hebben? In de alternatieve geneeskunde gaan wij zo in elk geval niet met onze patiënten om.

Ergo, ik stel vast, dat u haar ook op geen enkele wijze had kunnen helpen. Theorie en praktijk zijn dan ook twee heel verschillende dingen. Naar mijn mening heeft u dan ook niet het recht om in deze de alternatief geneeskundigen van nalatigheid te betichten.

Grootspraak, bluff en geldingsdrang tegenover een voor u niet bepaald welgevallige vorm van geneeskunst dienen daarbij niet de elementen te zijn om uw weinig genuanceerde en slechts schijnbaar heldhaftige optreden naar buiten gestalte te geven.

GEACHT 'MEDISCH TUCHTCOLLEGE', WAT IS HIEROP UW ANTWOORD?

*** Verder stel ik vast dat een aantal aspecten rondom haar overlijden weinig of geen aandacht heeft gekregen. Allereerst is dan daar het gegeven dat deze intelligente vrouw, die wel degelijk bijzonder goed wist wat ze deed, een buitengewoon diep wantrouwen tegenover reguliere artsen had omdat bij haar eigen vader, let wel, geheel ten onrechte de diagnose kanker was gesteld en die daarom geheel overbodig met chemotherapie werd behandeld. Er was bij haar vader namelijk sprake geweest van een simpel te bestrijden infectie. De goede man overleed kort na behandeling.

Vanzelfsprekend rest nu inmiddels de vraag of de arts of de artsen die hier de verkeerde diagnose ‘kanker’ hebben gesteld en de patiënt vervolgens met afschuwelijk gif op gruwelijke wijze de dood in hebben gejaagd, ook alsnog juridisch worden vervolgd? Er is hier immers toch ook sprake van dood door schuld?

Me dunkt van wel en naar mijn mening zou vervolging door het ‘Medisch Tuchtcollege’ wel heel correct zijn. Het zou toch tenminste elke associatie met onfrisse, om niet te zeggen stinkende bevoorrechting, de kop indrukken.

Tot op heden is echter alles stil gebleven en niets wijst erop dat men in deze zaak tot vervolging zal overgaan. Zelfs van de extreem fundamentalistisch denkende club van antikwakers, verzameld onder de naam ‘Nederlandse Vereniging tegen de Kwakzalverij’, altijd zo alert als het de alternatieve geneeskunst betreft, mochten we niets vernemen.

Natuurlijk niet, want de doden uit het reguliere circuit zijn altijd minder dood dan die uit het alternatieve circuit. De doden uit het blunderende reguliere circuit zijn ook altijd meer wetenschappelijk dood. Ze zijn ‘evidence based’ dood!

GEACHT ‘MEDISCH TUCHTCOLLEGE’, WAT IS HIEROP UW ANTWOORD?

Vanzelfsprekend zou deze afschuwelijke medische blunder, waardoor Sylvia Millicam op een verschrikkelijke manier haar vader verloor, alsnog ook met even veel lawaai in de publiciteit moeten worden gebracht en zou zonder enige restrictie ook hier het medische beroepsgeheim onverdroten en ongelimiteerd ten behoeve van het ‘collectieve nut’ moeten worden geschonden.

*** Eveneens dienen we hier ook even stil te staan bij het feit dat mevrouw Millicam reeds tien jaar voor haar dood, om precies te zijn in 1991, siliconen borstimplantaten had gekregen. Met betrekking tot deze implantaten, officieel implanteerbare siliconenborstprotheses genoemd, adviseerde in januari 1992 de Food and Drug Administration van het ministerie van Volksgezondheid in de Verenigde Staten om deze implantaten niet meer te gebruiken. Dit vanwege het feit dat nog steeds niet was bewezen dat deze protheses geen borstkanker zouden kunnen veroorzaken. De implantaten, die waarschijnlijk het kwaadaardige polyurethaan hebben bevat, werden wellicht toch, er was toen immers nog geen negatief advies, in 1991 door

een plastisch chirurg van het Kennemer Gasthuis in Haarlem ingebracht.

Het hoofd van de afdeling PR & Patiëntenvoorlichting van dit ziekenhuis laat jaren later weten dat destijds geen polyurethaan bevattende protheses zijn ingebracht. Hoe weet men dat zo zeker? Is dit nader onderzocht? Door wie dan wel? Heeft registratie van soort en herkomst van de bij mevrouw Millicam toegepaste siliconenprotheses plaatsgevonden? Ik ben zo vrij dit hele verhaal van het ziekenhuis ernstig in twijfel te trekken. Aan de redactie van het tijdschrift 'Aktueel' werd destijds geen informatie over de aard en herkomst van de siliconen verstrekt. In de prachtige biografie van Alje Kamphuis over Sylvia Millicam lees ik echter dat er zich thans een sticker van het bedrijf McGhan Medical Corporation op de kaart van Sylvia bevindt. Waarom, zo rest de vraag, heeft men dat destijds ook niet gewoon aan de redactie van 'Aktueel' laten zien. Elke verdenking was daarmee uit de wereld geholpen. Of, is de sticker er heel toevallig pas onlangs op terechtgekomen? En is destijds zo'n sticker ook op alle dossiers geplakt van alle andere dames die in 1991 in dit ziekenhuis ook siliconen borstimplantaten hebben gekregen? Aan het landelijk registreren van de implantaten blijkt overigens bij nader onderzoek nogal wat te mankeren. Daardoor is het op dit ogenblik niet duidelijk wie er welk implantaat heeft.

Zo werden er in 1999 meer dan 10.000 implantaten verstrekt, maar deze zijn niet in de opgegeven medische behandelingen terug te vinden (Medisch Contact, 2000).

Het is derhalve daarmee nog steeds niet uitgesloten dat door deze siliconenborstprotheses de basis voor de ontwikkeling van eventuele borstkanker en / of ontsteking bij mevrouw Millicam is gelegd.

Natuurlijk zal men dit, evenals desgevraagd de fabrikant van deze siliconen borstimplantaten heeft gedaan ter voorkoming van astronomische claims, volledig ontkennen. Door het reguliere circuit werd mevrouw Millicam derhalve zeer diep in de sloot geduwd en vervolgens werd door datzelfde circuit tegenover een breed publiek omstandig en op schaamteloze wijze verklaard dat men haar daar wel uit had kunnen redden.

Als je maar lef hebt!

Het klootjesvolk werd via alle beschikbare media opgehitst en de veelal zeer gewetensvolle en zeer zeker intens betrokken alternatieve therapeuten werden geheel ten onrechte diep door het slijk gehaald. Maar, ik wil het hier nogmaals herhalen, het klootjesvolk werd niet geïnformeerd over de

afschuwelijke dodelijke en onbeschrijfelijk dramatische blunder die het reguliere circuit bij de vader van mevrouw Millicam had veroorzaakt.

Daarom was mevrouw Millicam doodziek en kopschuw van het gevestigde reguliere circuit. Evenmin werd aan het klootjesvolk medegedeeld dat mevrouw waarschijnlijk carcinogene, kankerverwekkende siliconenprotheses had gekregen waarbij lekkage en of scheuring (zeker na tien jaar) niet kon worden uitgesloten. En evenmin werd er aangekondigd dat er ook een gedetailleerd onderzoek naar de gang van zaken binnen de plastische chirurgie zal plaatsvinden, want de siliconen uit 1991 hadden in 1992 bij Sylvia Millicam naar mijn mening uiteindelijk op gezag van de FDA, moeten worden vervangen. Een afschuwelijke nalatigheid die waarschijnlijk mede de vroegtijdige dood van deze geweldige vrouw tot gevolg heeft gehad. Verder had er naar mijn mening ook onderzoek, zelfs landelijk, moeten plaatsvinden bij de andere vrouwen die in datzelfde jaar (1991) ook borstprotheses van dezelfde kwaliteit hebben gekregen.

GEACHT 'MEDISCH TUCHTCOLLEGE', WAT IS HIEROP UW ANTWOORD?

Bij de vereniging 'Steunpunt voor Vrouwen met Siliconenimplantaten' (SVS), hebben zich meer dan 5000 vrouwen met medische klachten gemeld. Verder zijn er zo'n 120 kinderen van moeders met siliconenprotheses die op zeer jonge leeftijd al allerlei lichamelijke klachten hebben. Een op de vier vrouwen krijgt binnen vijf jaar de zogenaamde 'siliconenziekte' (Silicone Related Disease}. De verschijnselen betreffen onder andere spier- en gewrichtsklachten, diverse neurologische afwijkingen, extreme vermoeidheid, schildklier – en alvleesklierstoornissen en een grote variatie van huidafwijkingen en allergische reacties.

Ware het inbrengen van siliconenprotheses een ingreep die door alternatieve artsen zou zijn gedaan, dan zou daar reeds vanaf het eerste moment een verbod op zijn gaan rusten.

Het inbrengen van siliconen moet naar mijn mening als een actie worden beschouwd die op elk moment tot levensbedreigende kwaadaardige reacties in het lichaam kan leiden. Binnen acht tot maximaal vijftien jaar gaat zo'n prothese lekken en of scheuren. En rondom de lekkage of de inscheuring kan door een diversiteit van pathogene, dus ziekmakende micro-organismen een enorme infectie ontstaan. Hoe weet men nu zo zeker dat mevrouw Millicam van al deze siliconenreacties, in het bijzonder van het optreden van

een forse ontsteking, gevrijwaard is gebleven?

Mevrouw moet alleen al van de vergiftiging door de welhaast zeker polyurethaan bevattende siliconenprotheses doodziek zijn geweest. Of het geconstateerde knobbeltje in haar borst wel of niet kwaadaardig was laat zich moeilijk raden. Men heeft, voor zover mij althans bekend is, slechts eenmaal gepuncteerd. Een tweede punctie heeft zij geweigerd. En hier moet de vraag worden gesteld hoe men nu zo zeker weet dat het punctaat op de juiste wijze geïnterpreteerd is? En, dit even terzijde, indien er dan toch van een kwaadaardig gezwel sprake was, heeft men door het punteren het risico op een 'trigger-effect' gelopen waardoor er uitzaaiingen kunnen zijn opgetreden.

Het is hier verder van belang om te vermelden dat door het punteren ook nog eens een infectie alswel een nabloeding kan zijn geprovoceerd (The Lancet, 1992).

***Op 22 September 1999 werd er zowel een mammogram als een echo gemaakt. Er werd vastgesteld, dat er niet direct van iets ernstigs sprake was.

Het maken van een mammogram is voor het lichaam overigens een niet te onderschatten zwaar trauma.

Er wordt een druk van 200 newton aangewend. Dit komt overeen met een druk op de borst van 20 kilo, het equivalent dus van 20 kilozakken suiker. Hier bovenop kan men met behulp van een voetpedaal ter verkrijging van kwalitatief nog betere foto's nogeens tien kilo extra toevoegen. De borst wordt dus onder een dergelijke druk bijna volledig geplet.

En een eventueel aanwezige tumor, cyste of ontsteking wordt onder een dusdanige druk gezet dat de samenstellende weefsels volledig uit elkaar kunnen spetteren. Zo acht men het geenszins uitgesloten dat een kwaadaardige tumor kan uitzaaien. Ook een eventueel bestaand abces wordt als een citroen uiteen geperst en de vrijkomende pus kan door versleping tot een algehele sepsis, d.w.z. vergiftiging, leiden. Men kan regulier het bestaan van een abces wellicht ontkennen, maar uit niets blijkt, in tegenstelling tot de bevindingen van de onterecht beschuldigde alternatieve artsen, dat men naar een dergelijke haard heeft gezocht.

De eerste door mevrouw Millecam geconsulteerde alternatief werkende arts vond via een wel degelijk verantwoorde elektroacupunctuurmeting volgens Voll geen tekenen die op kanker wezen. De volgens deze

methode geproduceerde metingen kunnen als zeer betrouwbaar worden gekwalificeerd. Echter, doordat in uw 'College', voor zover mij bekend, geen deskundige op het gebied van alternatieve geneeskunde aanwezig is, wordt een dergelijke meting geheel ten onrechte afgekraakt en zonder ook maar een enkel steekhoudend argument als niet relevant verworpen.

De tweede geconsulteerde alternatief geneeskundige, arts-internist, constateerde tot tweemaal toe uit een zeer uitvoerig gedaan bloedonderzoek dat er sprake moest zijn van een infectie. Niets wees op het aanwezig zijn van kanker.

Ook de derde geconsulteerde alternatief werkende arts constateerde, zoals op de zitting van uw 'College' heel duidelijk werd medegedeeld, alle tekenen van een ontsteking, d.w.z. rubor (roodheid), calor (warmte), dolor (pijn), tumor (zwellings) en functio laesa (verminderde functie)

Uit niets blijkt dat reguliere behandelaars van mevrouw Millecam naar deze infectie hebben gezocht. Derhalve een omissie, een nalatigheid, die men gerust als een enorme blunder kan kwalificeren.

Ook de aanwezige siliconen zijn onder de druk van de mammograaf vast en zeker ernstig beschadigd geworden en de opgetreden lekkage(s) en inscheuring(en) kan gelijk de punctie op de ontwikkeling van een alsmaar groter wordend abces hebben ingewerkt (The Lancet, 1992).

Vervolgens werd op 11 mei 2000 al palperend, d.w.z. met de handen betastend, door de plastisch chirurg gesteld dat het knobbeltje in haar rechter borst CA, d.w.z. kanker, was.

Zonder verder nader onderzoek wordt deze alleszins aanvechtbare boutterige conclusie voor absoluut de enige en echte waarheid als diagnose aangenomen.

Niet alleen communicatief tegenover de patiënte een alleszins verwerpelijke en tegelijk ontoelaatbare manier van het mededelen van een afschuwelijke bevinding, maar ook medisch gezien, zonder een meer gedetailleerd onderzoek, een onvoorstelbare grove blunder.

Tenzij deze chirurg over mammografische vingers beschikt, maar dat zal wel niet het geval zijn. Pas na deze afgrijpselijke mededeling werd er een punctie gedaan.

Blijkbaar heeft deze chirurg er alle belang bij om de aandacht af te leiden van een door de siliconen veroorzaakt fors en goed palpabel abces.

Op 8 juni 2000 (dus nauwelijks 8 maanden later) wordt er weer een mammogram gemaakt. De borst wordt wederom onder de afschuwelijke druk van het apparaat in elkaar geperst.

Er wordt nu van een waar te nemen tumor van 5 centimeter gesproken. Echter, gezien de aanwezige siliconen is het moeilijk, om niet te zeggen eigenlijk onmogelijk om geheel verantwoord te differentiëren tussen een abces, een goedaardige of zelfs een kwaadaardige tumor.

Volgens een van de grondleggers van het bevolkingsonderzoek, de radioloog dr. D. Dronkers uit Velp, moeten vrouwen die borstimplantaten hebben er duidelijk op worden gewezen dat implantaten geen röntgenstralen doorlaten en men dus geen ontwikkeling van borstkanker kan vaststellen. Om bij deze vrouwen kanker vast te stellen dient men met behulp van speciale technieken op geheel andere wijze röntgenfoto's te maken.

Uit niets blijkt dat men dit bij mevrouw Millicam ook heeft gedaan.

Derhalve kan een zeer groot vraagteken bij de mammografische bevindingen en conclusies van de reguliere artsen worden geplaatst.

Zoals gezegd is het differentiëren van het mammogram heel moeilijk, zeker bij implantaten, en sterven er zelfs vaak jonge vrouwen omdat er gezwellen aan het licht komen die onschadelijk zouden zijn gebleven als men ze maar met rust had gelaten (The Lancet, 1994).

Omdat op een mammogram bovendien goedaardige gezwellen vaak voor kwaadaardige worden aangezien, leidt dit ook talloze keren tot intensieve en onnodige behandelingen.

Uit een door de Harvard Medical School opgezet onderzoek onder 1000 vrouwen waarbij een mammogram was gemaakt bleek er slechts bij een kwart van de vrouwen, waarbij op het mammogram iets suspects, iets verdachts dus, was te zien ook echt sprake te zijn van een maligne, d.w.z. een kwaadaardige, tumor.

Door opmerkingen in het mammografieverslag, zoals 'het kwaadaardig zijn van de tumor kan niet worden uitgesloten', komt ook menigmaal een vrouw geheel ten onrechte op de operatietafel terecht (Journal of the American Medical Association, 1990).

In geval van mevrouw Millicam kan noch het bestaan van een tumor en / of noch een ontsteking respectievelijk een in omvang zeer intens groeiend abces worden uitgesloten.

Hier kan door niemand met absolutismen over worden gesproken.

ALLES PLEIT TEN GUNSTE VAN DE BEVINDINGEN VAN DE ALTERNATIEF GENEESKUNDIGEN!!!!

Alleen een post mortem onderzoek, een onderzoek na de dood door een patholoog –anatom, had het definitieve antwoord kunnen geven

Uit niets blijkt dat een dergelijk onderzoek, zelfs niet een partiele autopsie, dus uitsluitend en alleen van de zieke borst, heeft plaatsgevonden.

Niemand, maar dan ook niemand, kan dan ook met zekerheid exact aangeven wat er nu precies in de zieke borst aan de hand was. Alle beweringen zijn dan ook voorbarig en uiterst speculatief.

Eveneens ware het dan wellicht duidelijk geworden welk een ravage in de weefselstructuren was aangericht door het tot tweemaal toe onverantwoorde maken van een mammogram.

GEACHT ‘MEDISCH TUCHTCOLLEGE’, WAT IS HIEROP UW ANTWOORD?

Mevrouw Millecam was een bekende Nederlander die op grond van strikt persoonlijke opvattingen haar heil zocht, gelijk zoveel andere gewone Nederlanders doen, in de alternatieve geneeskunde. En daarom beweren kwade geesten, zonder haar eigen en in elk opzicht verantwoorde beslissing te respecteren, dat ze daardoor haar geluk op genezing volledig verspeelde. Het getuigt van een ongekende vorm van hoogmoed en een grenzeloze minachting van haar standpunt.

En gelijk haar moeder en partner, zou deze geweldige vrouw alle bij haar ziekte betrokken therapeuten zonder enige vorm van blaam van alle kwalijke beschuldigingen hebben vrijgepleit.

Maar nee, ongeremd en op schaamteloze wijze wordt deze dode vrouw alsnog gebruikt, of zo men wil misbruikt, om het onzinnige gelijk van het reguliere medische circuit zelfs juridisch bevestigd te krijgen. Een sluw spel, omlijst met de macabere franjes van de dood.

*** De tijd gaat snel. In augustus aanstaande is het alweer vijf jaar geleden dat mevrouw Millecam kwam te overlijden. De drie natuurartsen die deze vrouw zonder enige twijfel oprecht en naar eer en geweten de best mogelijke medische zorg hebben gegeven, wordt thans ‘dood door schuld’ ten laste

gelegd.

Uw 'College' is nu voornemens om deze mensen hun titel als arts af te nemen.

Een buitengewoon ondermaatse actie. Grof en beledigend tegelijk.

Een onaanvaardbare eis die slechts op gebakken lucht is gebaseerd en ingegeven is door een arrogante, weinig objectieve en een nog nauwelijks serieus te nemen inspectie voor de Gezondheidszorg die zich op onzuivere gronden en met een volledig vertroebelde blik als zijnde 'de machtigste' tegenover de alternatief geneeskundigen meent te moeten en te kunnen manifesteren.

Daarbij wordt de inspectie ongetwijfeld gevoed en gestuurd door de club van antikwakers die vaak op schofferende en fundamentalistische wijze, zwelgend in gevoelens van superioriteit en een absoluut geloof in eigen gelijk, hoogmoedig en bijna almachtig eenieder ataqueren die op consciëntieuze wijze werkzaam is in de alternatieve geneeskunde.

Het lijkt mij ter wille van de duidelijkheid nuttig om aan te geven dat dit hele circus rondom de dood van mevrouw Millecam werd opgezet om de aldoor maar weer populairder wordende alternatieve geneeskunde te slopen of tenminste in al z'n voegen te doen kraken.

Kortom, een ordinair vies medisch/juridisch steekspel, waarbij men over de rug van de dood aan z'n trekken poogt te komen. U allen maakt zich onsterfelijk belachelijk. Voor mij is het bovendien een raadsel dat deze eis door u als niet conflicterend met uw geweten wordt opgevat! Dit kan niet waar zijn! In het andere geval dient hier allerwegen fel en heftig met alle beschikbare middelen tegen te worden geprotesteerd!

Let wel, we spreken hier over drie mensen die gedurende vele jaren van praktiseren talrijke zieke medemensen in hun nood naar volle tevredenheid van dienst zijn geweest

Juist deze mensen hebben we zo hard nodig. Zij vormen een tegenwicht tegen een diversiteit van gefrustreerde labbekakkers waarvan de reikwijdte van hun blik en denkvermogen over geneeskunst, nimmer over de muren van het Westerse universitaire territorium heen komt.

Geacht 'College', u dient zich thans nog eens goed te realiseren dat deze drie artsen gedurende vijf jaar gekweld zijn door gevoelens van angst en onzekerheid en nimmer een antwoord hebben gekregen op de vraag: 'Waarom?'

Kapot geschreven en kapot gepraat!

Ze zijn door eenieder beschimpt en bespot en vooral door de media geheel ten onrechte op afschuwelijke weerloze wijze door het slijk gehaald.

Hun integriteit is tot in het diepste van hun ziel aangetast en in hun dagelijkse bestaan werden rondom hun gezin en praktijk intens diepe kerven van verdriet en machteloosheid gegrift.

Met uw actie overschrijdt ook u het toelaatbare en is er naar mijn gevoel sprake van een overduidelijke interactie met de spelregels van de democratie.

Bovendien staat de eis in schrille tegenstelling tot de in mijn pamflet beschreven medische blunders, zoals amputatie van het verkeerde been, extirpatie van de verkeerde nier, operatie aan de verkeerde schouder, dood door verkeerde bloedtransfusie, dood van een zeven maanden oude baby door een ondeskundige hartkatheterisatie en dood van een baby tijdens de partus door verkeerde manipulatie met de Boerematang en de tragische dood van een veertienjarige jongen die een epiduraal hematoom, d.w.z. een bloeditstorting nabij een hersenvlies, opliep en in plaats van een hersenoperatie van de dienstdoende dokter een aspirientje kreeg toegediend.

Er werd in al deze gevallen nauwelijks of in het geheel niet gestraft.

En wat te zeggen van de blunders rondom de door twee artsen gemiste diagnose ‘geperforeerde blindedarm’ bij het 10-jarige knulletje Tim. “Wrijf zijn handjes maar warm” luidde het advies. Het jochie kwam te overlijden. Het ‘Medisch Tuchtcollege’ kwam niet verder dan het uitdelen van een ‘waarschuwing’.

De ouders kregen echter levenslang.

Bij alle hier opgesomde blunders werd niet eenmaal het ontnemen van de titel aan de orde gesteld. Het zal mij benieuwen hoe het de met de artsen in Purmerend, die tijdens een keizersnede door onvoorzichtig handelen een kind een dwarslaesie in het nekje bezorgden, zal aflopen.

En dan heb ik hier nog met geen woord gerept over het fatale medische experiment waarbij 18 doden en 41 mensen met zwaar lichamelijk letsel te betreuren waren. Het is een onderzoek waar ik al sedert 1998 grip op tracht te krijgen. Het staat uitvoerig in mijn pamflet omschreven.

Terwijl hier naar mijn mening ook duidelijk kon worden gesproken van dood door schuld werd er noch door de inspectie, noch door een andere autoriteit iets ondernomen. Ze stonden er allemaal bij en ze keken er naar!

En natuurlijk werden er geen titels ingeleverd.

GEACHT ‘MEDISCH TUCHTCOLLEGE’, WAT IS HIEROP UW ANTWOORD?

Al hetgeen hierboven over Sylvia Millicam werd beschreven, is overwegend voortgekomen uit publicaties over haar in populaire tijdschriften, kranten en de onlangs verschenen biografie.

Helaas had ik niet de beschikking over de volledige historia morbi, de volledige ziektegeschiedenis. Daarmede ware het wellicht mogelijk geweest om aandacht te besteden aan nog andere dubieuze aspecten in het reguliere medisch handelen.

Echter, reeds met deze summiere informatie over haar ziek zijn, kan al genoegzaam worden vastgesteld dat de hele door u gevoerde procedure gebaseerd is op absurde en eigenlijk bizarre argumenten. Een heksenjacht, geschoeid op losse flodders van uiterst goedkoop en laagbaar niveau. Een verwerpelijke en walgelijke poging om de alternatieve geneeskunst om zeep te helpen.

Voor de inhoud van deze protestbrief ben ik persoonlijk volledig verantwoordelijk. Ik verschuil mij achter niemand en niets en ik aanvaard alle consequenties die dit schrijven kan hebben.

Het beoogde doel van dit schrijven is om aan te dringen op volledige vrijpraak van de drie beklagden en om uw 'College', tegen de achtergrond van de hierboven geschetste reguliere medische blunders en de daarbij gehanteerde strafmaat, te verzoeken hen volledig te rehabiliteren.

Mocht hieraan geen gehoor worden gegeven of mocht mijn verzoek anderszins worden genegeerd, dan zal ik niet rusten aler toch uiteindelijk recht wordt gedaan.

Het entameren van een parlementaire enquête behoort daarbij tot hetgeen kan worden overwogen.

Met het maken van nog een aantal opmerkingen sluit ik nu dit betoog af.

Het moet voor Sylvia buitengewoon verwarrend zijn geweest om te moeten vernemen dat de ene chirurg pas wilde opereren na het ondergaan van een chemokuur, terwijl de ander eerst wilde opereren en daarna pas een chemokuur.

Voor de plastisch chirurg in het lijdensverhaal van Sylvia was het allemaal heel eenvoudig geweest. Zonder rekening te houden met het gegeven dat na zo'n tien jaar de siliconenborstprothesen wel zo'n beetje uitgeleebberd zijn, zeker na door mammografie geteisterd en dus zwaar beschadigd te zijn, vond hij het mooi dat er al een prothese in haar borst zat. Er kon daardoor volstaan worden met het verwijderen van de borstklier en nader controleren van de okselklieren. Indien er geen uitzaaiingen werden gevonden, dan was

daarmee de kous af.

Kortom, 'O sancta simplicitas!' oftewel 'O heilige eenvoud'.

Over kwakzalverij gesproken!

Niet te geloven!

Tenslotte, hoe vaak zal Sylvia vanuit de hemel al hebben verzucht:

“Ook dat nog!”

* Pamflet, titel: “AANKLACHT” te bestellen via gironummer 2340223.